

Trūkums un pārpilnība

13 Un Jēzus, to dzirdēdams, aizbrauca laivā no turienes uz kādu attālu tukšu vietu, un ļaudis, to izdzirduši, gāja kājām no pilsētām Viņam pakāļ.

14 Un Jēzus izgājis redzēja daudz ļaužu, un Viņam sirds iežēlojās par tiem, un Viņš dziedināja viņu neveselos.

15 Bet, kad vakars metās, Viņa mācekļi piegāja pie Viņa un sacīja: "Šī vieta ir tuksnesis, un laiks jau vēls; atlaid ļaudis, lai tie aiziet miestos un pērk sev ko ēšanai."

16 Bet Jēzus tiem sacīja: "Tiem nav jāiet projām; dodiet jūs tiem ēst!"

17 Bet tie Viņam sacīja: "Mums šeit nav nekā vairāk kā piecas maizes un divi zivis."

18 Un Viņš sacīja: "Nesiet Man tās šurp!"

19 Un ļaudīm Viņš pavēlēja nosēsties zālē, ņēma tās piecas maizes un divi zivis, pacēla Savas acis uz debesīm, pateicās, pārlauza un deva tās maizes mācekļiem un mācekļi ļaudīm.

20 Un visi ēda un paēda un salasīja no atlikušām druskām pilnus divpadsmit grozus.

21 Un to, kas ēduši, bija ap pieci tūkstoši, neskaitot sievas un bērnus.

Mateja ev. 14: 13–21

Mijā draudze!

Nezinu kā Jums, bet man pa laikam gadās, ka tieši visnepiemērotākajā brīdī iezvanās telefons, un kāds cilvēks vēlas vienkārši ar mani parunāt vai arī lūdz kādu palīdzību. Es esmu tik noguris, man pašlaik ir jāpabeidz kāds ļoti svarīgs darbs, viss ir līdz kaklam, ko man darīt – pieņemt zvanu vai vienkārši nospiest podziņu un noraidīt zvanītāju? Man nav gatavas atbildes, kā rīkoties, kādreiz es daru tā, kādreiz citādi. Es apzinos, ka es varu darīt pāri zvanītājam, varbūt viņam tas tiešām ir svarīgi ar mani parunāt. No otras puses, es taču arī esmu tikai cilvēks. Kā Jūs rīkotos?

Kad Jēzus ar laivu aizbrauca prom un devās uz tuksnesi, Viņš bija satriekts. Nupat Viņš bija saņēmis ziņu, ka ķēniņš Hērods bija licis nocirst galvu Viņa draugam, skolotājam, radniekam - Jānim Kristītājam, kas jau krietnu laiku bija apcietinājumā. Jēzus to ļoti pārdzīvoja un Viņš meklēja kādu vientuļu vietu, kur varētu paraudāt, nonākt pie miera, pielūgt Dievu. Arī Jānis savulaik devās uz tuksnesi, lai dzīvotu vientulībā. Bet tāpat kā toreiz Jānim, arī tagad notiek, ka daudzi cilvēki no apkārtējām pilsētām neļauj Jēzum būt vienam, bet seko Viņam, meklē Viņa palīdzību un atbalstu. Vai tiešām Viņš ne uz vienu brīdi nevar atpūsties? Vai tiešām Jēzum nav nekādas tiesības uz savu privāto telpu?

Mēs šodien zinām, pie kā tas var novest, ja cilvēks neatpūšas. Nupat pienāca ziņa no Rīgas Lutera draudzes, ka viņu mācītājs Kaspars Simanovičs pēc 15 gadu ilgas kalpošanas atstāj mācītāju vietu, jo jūtas izdedzis, slims un noguris.

Cik daudz cilvēku nespēj novilkt robežas un paši sevi dzen kapā? Tiešām gribas zināt, kā rīkojas Jēzus!

Jēzus paskatās uz to pūli, redz cilvēku sejas, skatās tiem acīs, un sirds

Viņam iežēlojas par tiem. Viņš redz viņu gaidas, viņu sāpi, viņu nemieru, visas viņu vajadzības un Jēzum viņu kļūst žēl. "Ko lai dara? Ir taču jāpalīdz." Un tā Jēzus uzklausa tos cilvēkus, aprunājas, palīdz ar kādu vārdu, dziedina daudz slimo. Tātad Jēzus dod priekšroku līdzjūtībai, Viņš savas sēras, savu nogurumu neuzskata par tik svarīgu, lai pamestu šos cilvēkus, kas Viņu meklē.

Un te nu ir jautājums man, kad es jūtos noguris un vēlos būt mierā: vai manī ir līdzjūtība pret otru cilvēku? Vai es tam dodu vietu savā sirdī? Es domāju, ka viena kļūda ir tā, ka manī nav šīs līdzjūtības, bet es palīdzu otram tāpēc, ka man ir pienākuma apziņa, vainas apziņa, ja kādam ir jāatsaka. Tas var novest pie divkosības un liekulības, pie tā, ka es savas negatīvās emocijas vienkārši noriju un, galu galā, saslimstu. Bet, ja es otram jūtu līdzī, tad tā ir apzināta izvēle, ka ielaižu viņa dzīvi manā dzīvē un dalos ar to, kas man ir.

Laiks paiet nemanāmi, tuvojas vakars, kad Jēzus mācekļi pienāk pie Viņa un iesaka Jēzum, lai Viņš sūta ļaudis uz apkārtējiem ciematiem, tad tur viņi varēs sev iegādāt kādu ēdamo un paēst. Tomēr Jēzus nepiekrīt viņu priekšlikumam. Varbūt, ka Viņam tas likās nereāli, – cilvēki bija nabadzīgi, un kā vairāki tūkstoši cilvēku var iegādāties sev pārtiku ciema veikaliņā? Tur taču nebija nekādi lielveikali kā šodien. Nē, tas nav risinājums. Un Jēzus saka saviem mācekļiem: **"Tiem nav jāiet projām; dodiet jūs tiem ēst!"**

Dodiet Jūs tiem ēst! Tagad Jēzus vairs neuzņemas visu atbildību, Viņš iesaista savus mācekļus. Viņi bija pamanījuši, ka ir vēls un ka cilvēki ir izsalkuši. Tomēr Jēzus nav mierā ar mācekļu piedāvāto risinājumu, lai katrs pats tiek galā. Mūsdienās tas ir ļoti populārs lozungs. Cilvēki visur atkratās no atbildības – slimnīcās sūta slimus cilvēkus uz mājām, jo sociālajiem dienestiem pietrūkst kāda dokumenta, draudzes ar sociālo palīdzību nenodarbojas.

Jā, es piekrītu, problēmu ir ļoti daudz, un cilvēki bieži vien rīkojas bezatbildīgi. Bet vai nevarētu būt, ka mums pašiem ir problēma, ka mēs vairs neticam brīnumam, neticam, ka Dievs no mazumiņa var izdarīt kaut ko lielu?

Diakonijā mēs taču to piedzīvojam gandrīz katru dienu, ka cilvēki ir tik pilni ar negatīviem piedzīvojumiem, ka viņi vairs neuzdrošinās ticēt ne Dievam, ne paši sev. Kā lai iemācās ticēt, ja neviens viņiem to nerāda, nemāca?

Es šeit nerunāju par tādu vispārēju ticību Dievam, bet par uzdrīkstēšanos kaut ko darīt, lai risinātu kādu sasāpējušu problēmu.

Jēzus to parāda ļoti skaidri. Viņš liek saviem mācekļiem atnest to, kas viņiem ir – piecas maizes un divas zivis. Un tad man ir jautājums, kas mums pašiem ir? Izrādās, katram no mums Dievs ir kaut ko devis – laiku, naudu, kādas īpašas dāvanas, rokas, galvu, sirdi – to visu taču mēs varam lietot.

Jēzus paņem to, ko Viņam atnes, paceļ savas acis uz debesīm un nesāk Dievam žēloties, ka Viņam atnesa tik maz, bet saka Dievam paldies par to. Tad Viņš pārlauž tās maizes, dod tās tālāk saviem mācekļiem, un tie, savukārt, ļaudīm sev apkārt. Un izrādās, visiem pietiek. Ir noticis brīnums. Un beigās vēl paliek pāri 12 grozi ar atlikušajām druskām.

Kad šodien ejam pie Dievgalda, atcerēsimies, ko Jēzus toreiz darīja. Vēl joprojām mēs tiekam stiprināti caur Viņu, kas toreiz atdeva pats sevi, lai iedrošinātu mūs uzticēties Dievam, kas mums visu dos savā laikā un savā vietā, tieši tad, kad tas ir vajadzīgs. Āmen!